

Voor Meg, met veel dank

ISBN 9789000404742

ISBN 9789000404759 (e-book)

NUR 283

Oorspronkelijke titel: *The Lady Grace Mysteries - Assassin*

Oorspronkelijke uitgave: Doubleday, an imprint of Random House Children's Publishers UK, a Random House Group Company

© Nederlandse uitgave 2026 Van Holkema & Warendorf

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.de-leukste-kinderboeken.com

Tekst © Working Partners Ltd, 2004

Vertaling: Martine Both

Omslagillustratie: Max Meinzold

Omslagbewerking Nederlandse editie en opmaak boekblokbedrukking:

Marieke Oele

Zetwerk binnenwerk: Mat-Zet bv

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Uiterst vertrouwelijk en geheim

Dagboek van lady Grace Cavendish erejoffer
van Hare Genadige Majesteit koningin
Elizabeth I

In de oostelijke hoek,
De erejoffers, hun kamer,
Bovenste overloop,
Paleis van Whitehall,
Westminster,
Middlesex,
Gods uitverkoren Koninkrijk Engeland

*De dertiende dag van februari, in het Jaar des
Heren 1569*

Het is de bedoeling dat ik in dit dagboek mijn gebeden en overdenkingen opschrijf. Dat zei mevrouw Champnowne toen ze me het boek op nieuwjaarsdag cadeau gaf. Ze zei ook dat ik voor de kافت iets heel moois moest borduren, wat ik zeker zal doen, want ik vind het leuk om figuren te maken met borduursteken. Lady Hoby schrijft alleen maar over haar zonden en alles waar ze spijt van heeft, maar dat ga ik niet doen. Dat vind ik veel te saai!

En trouwens, ik bega geen vreselijke zonden. Ik heb wel een keer mijn jurk gescheurd toen ik van een boomstam sprong. En ik raak dingen kwijt. Daarom heb ik nog niets in het dagboek geschreven, want ik was het een tijdje kwijt. Het lag onder mijn bed. Maar nu heb ik het weer gevonden en ik ga er alles in opschrijven. Het wordt een boek over mij, lady Grace Cavendish, erejoffer. En alles wat ik belangrijk vind. Veel leuker!

De persoon om wie ik het meeste geef (behalve mijn moeder, die dood is, God hebbe haar ziel) is Hare Majesteit de koningin. Ze is een beetje oud, maar dat mag je nooit hardop zeggen, want dan krijg je een schoen

naar je hoofd. Ze is vijfendertig! Zelfs voor een heel belangrijke vrouw is dat bijna te oud om te trouwen en kinderen te krijgen. Dat zegt mevrouw Champernowne als ze denkt dat niemand het hoort. Volgens mij zit er een steekje los bij mevrouw Champernowne. Voor een koningin betekent trouwen dat ze een koning krijgt die ze moet gehoorzamen. Waarom zou een koningin dat willen? Sterker nog, waarom zou wie dan ook willen trouwen als dat niet echt nodig is?

Jammer genoeg moet ik wel. De koningin heeft het gezegd.

Morgen is waarschijnlijk de opwindendste dag van mijn leven. Hare Majesteit de koningin heeft een valentijnsbal georganiseerd en ik moet kiezen uit de drie huwelijkskandidaten die de koningin voor me heeft uitgezocht. Hij wordt dan mijn wettige echtgenoot. Zodra de advocaten klaar zijn met het huwelijkscontract zijn we verloofd; het echte huwelijk volgt dan als ik zestien ben. Alle drie de kandidaten zijn nu aan het hof, klaar voor morgen.

Ik wilde dat ik niet hoefde te trouwen. Ik voel me nog veel te jong voor zoiets, maar ik moet wel omdat ik een adellijke erfgename ben. Als ik een burgermeisje was geweest had ik kunnen wachten tot mijn vijfentwintigste!

Mary Shelton kwam net binnen en ze klaagde dat lady Sarah de honden niet wil uitlaten, hoewel het haar beurt is. Dit is mijn kans. Ik moet meteen weg!

Later deze dag

Ik schrijf dit in bed omdat lady Sarah en Mary Shelton nog niet terug zijn en ik kan niet slapen.

De plek waar ik het liefste ben in het hele Paleis van Whitehall is achter de composthopen aan het einde van de boomgaard. Ik moet goed oppassen als ik daarnaartoe ga, want als de andere erejoffers of de hofdames me daar zien, zeggen ze het tegen de Begeleidster van de Joffers, mevrouw Champernowne. En die vertelt het aan de koningin. Dan weet de koningin het officieel, in plaats van alleen maar onofficieel zoals nu.

Dus als ik daarnaartoe wil, bied ik meestal aan om de hondjes van de koningin uit te laten. Iedereen weet dat ik de enige van de vrouwen rond de koningin ben die ze ook echt leuk vindt. Ze zijn klein en harig en ze stinken een beetje en ze zijn ook best fel en soms wat bijterig als ze je niet kennen, maar ik heb nooit problemen met ze. Ze zijn op me gesteld.

Daarom moest ik daarnet ophouden met schrijven. Ik moest naar beneden hollen en op zoek gaan naar (de beeldschone en dat weet ze zelf heel goed) lady Sarah Bartelmy. Ze stond bij de deur naar de Hoftuin met een gezicht zo zuur als twee weken oude melk omdat zij de opdracht had gekregen om de honden uit te laten.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg ik, hoewel ik heel goed wist wat er aan de hand was omdat Mary Shelton het me had verteld.

Lady Sarah gooide haar glanzende koperkleurige haar naar achteren en zuchtte. ‘De koningin vroeg me haar honden uit te laten.’

‘O, wat leuk!’ zei ik, wetend dat ze daar heel anders over denkt. We hebben dit spelletje vaker gespeeld.

‘Maar er staat een bijtende wind en er zit vorst in de lucht,’ klaagde ze. ‘En mijn moeder heeft rozenwater en amandelolie gestuurd om te zien of dat helpt tegen mijn puistje en nu is er geen tijd meer om het uit te proberen.’

Lady Sarah heeft een puistje op haar neus, maar het is niet zo groot. Ze maakt zich altijd vreselijk druk over puistjes.

‘Maak je geen zorgen. Ik zal de honden voor je uitlaten,’ zei ik vriendelijk. ‘Je moet er op het bal op je best uitzien.’

Even glimlachte lady Sarah alleraardigst naar me. Heel even maar. ‘Jij vindt het blijkbaar fijn om met die afschuwelijke stinkende creaturen rond te hollen,’ stelde ze vast.

‘Ja, dat is zo,’ gaf ik toe. ‘Wacht hier, ik ga me omkleeden.’

Ik rende naar de slaapkamer, die ik deel met lady Sarah en Mary Shelton, om mijn oude groene wollen jachtkostuum aan te trekken, waarvan de rok nu iets te kort is. Ik kan de honden niet gaan uitlaten in mijn witte damasten lijfje en de rok met het voorstukje waar rozen op zijn geborduurd. Ze zijn geborduurd door mijn overleden moeder en ze zijn me heel dierbaar.

Ik heb niet aan de kleedster gevraagd om me te hel-

pen met mijn kleren. Dat kan ik zelf omdat bij al mijn lijfjes de sluiting aan de voorkant zit. Ik liet mijn damasten kleren op het bed liggen omdat ik zo snel mogelijk naar buiten wilde, de boomgaard in voordat het donker werd. Ik trok mijn laarzen aan, pakte snel mijn mantel en haastte me de trap af.

Deze keer had mevrouw Champernowne me goed te pakken. Volgens mij ligt ze voortdurend op de loer om me te betrappen. ‘Lady Grace!’ riep ze. ‘Lady Grace! Sta onmiddellijk stil!’

Ze komt uit Wales en ze is heel streng. Maar ik moet haar met respect bejegenen want zij is langer in dienst van de koningin dan wie ook, al sinds de tijd dat Hare Majesteit gewoon prinses Elizabeth was en iedereen dacht dat ze zou worden geëxecuteerd. Dus ik stond stil en maakte een buiging. Ik wist precies wat ze ging zeggen. En dat deed ze ook.

‘Lady Grace! Zul je ooit de mooie naam die je moeder je heeft gegeven eer aandoen? Hoe vaak moet ik nog zeggen dat je niet als een kudde koeien van de trap moet komen denderen!’

Gekke ouwe loeier, alsof koeien van een trap af kunnen hollen.

‘Het spijt me, mevrouw Champernowne,’ zei ik gedwee, hoewel het me niet speet want ik dender níét. Ik holde zo zachtjes als ik kon en het is niet mijn schuld dat er klinknagels onder mijn laarzen zitten.

‘Nu verder lopen, kind, waardigheid uitstralen. Wat zou de koningin zeggen als ze je zo zag? Waarom kun je niet wat meer als lady Sarah zijn?’

O ja, net als lady Sarah Koperhaar Bartelmy hard gillen bij elke spin die ik zie en aan niets anders denken dan hoe roomwit mijn huid is en hoe mijn haar glanst en of een of andere belachelijke jonge edelman stomme gedichtjes aan het schrijven is over mijn boezem. Ik dacht het niet!

Dat zei ik niet hardop, maar het kostte moeite. 'Ja, mevrouw Champernowne.' Ik boog nog een keer en liep zo elegant als ik kon terwijl ik mijn knieën gebogen hield, zodat ze niet zou zien dat mijn oude rok te kort was en ik me van haar weer zou moeten verkleden. Toen ik eenmaal de bocht om was, holde ik nog harder om de verloren tijd in te halen.

Hijgend rende ik de Hoftuin van de koningin in. De tuin is heel formeel en vreselijk saai. Lady Sarah stond onder een boom, met een sjaal voor haar gezicht om haar teint te beschermen. Ze keek boos naar Henri die zijn poot optilde om tegen een van haar laarzen te plassen.

'Waarom duurde het zo lang?' Ze trok haar neus op.

'Mevrouw Champernowne betrapte me op hollen en zei dat ik elegant moest zijn, zoals jij.' Ik zei dit met een strak gezicht zodat ze niet kon zien of ik sarcastisch was of niet. Hoewel ik er niet zeker van ben dat lady Sarah Bartelmy weet wat sarcasme is.

Ze trok weer haar neus op, gaf me de riem en haastte zich terug naar het paleis voordat de koude lucht nog meer schade kon aanrichten aan haar witte huid.

In de Hoftuin hield ik de honden aan de riem zodat ze niet konden gaan graven onder de heggen van het

doolhof, zoals ze de laatste keer hadden gedaan. Ze waren zo blij om me te zien. Ze blaften en sprongen om me heen en legden interessante stokjes voor me neer. Ik liep zo rustig mogelijk het pad af, voorbij de grote fontein die nog steeds bevroren was en verder naar het hek van de boomgaard.

Daar stond een van de mannen van de Koninklijke Wacht, die het hek waarschijnlijk moest beschermen tegen agressieve appels. Hij zag er niet goed uit. Zijn neus was knalrood en drupte omdat hij verkouden was. Het was zijn eigen schuld, uit ijdelheid had hij zijn mantel niet omgeslagen. In dat geval zou je zijn mooie rode doublet en fluwelen pofbroek niet meer kunnen zien, en ook niet de strakke witte kousen rond zijn mooie onderbenen en zijn stoere glimmende hoge laarzen. Waarschijnlijk hoopte hij dat lady Sarah zou langslopen, of liever nog de koningin, en zou zien hoe knap hij was. Alle mannen hopen dat.

'Wilt u het hek voor me opendoen, sir?' vroeg ik terwijl ik een buiging maakte.

Hij zuchtte, draaide de sleutel om en opende het hek. Hij boog niet eens! Dat had hij bij lady Sarah wel gedaan, ik denk omdat hij dan een blik had kunnen werpen op haar borsten. Maar niet bij mij. Mijn lichaam is nog niet op die manier aan het groeien. Dus ik boog nog maar eens voor hem, want hoe meer je buigt hoe meer de mensen voor je willen doen. Het is de pijn aan je knieën waard.

'Gaat u later vandaag nog met sir Charles rijden, my lady?' vroeg hij.